

לא יכולה לנצל את זה - אני חיה בבית-הסוהר - כמעט ואין לי ידיים אמיתיים - בעצם אני ביישנית מאוד - אמרו

המון מאהבים - יש ימים שאני חושבת את עצמי למאוסה - יש לי חשק להסתלק - אני שמחית - הנשים אומרות שאני

אנשים מלוכלכים חושבים שהעידום הוא מלוכלך - אינני מסוגלת להתמסר - אני רוצה להתמוטט - אני מפחדת...

וידויה של ב.ב.

הקנריות ולומר לגואפה: "גואפה, גואפיטה, קומו אסתאס, פריטה?" או, אם לא לדבר ספרדית, "חמודה חמודונה, מה שלומך כלבונת?"

רק שלושה-ארבעה ילדים

את מתארת לעצמך? מצבים מסוג זה אורילים הם. איך אני אוכל אותך?

כדי להרחיח זמן, אני מתבונן בה, כי הנה היא נמצאת. בשר ודם. מביאה משקה ומתיישבת גם היא. בעומדה, יש לה זקפות גאה, עם שמץ של משהו מתות. רגליה, סבורני, ארוכות ועדינות, גזרתה יצוקה היטב, וצחאר מוארך, שקווי מושלמים, כך שבאמת קל יהיה לחנוקו.

נעל לצחאר זה, אותם פנים של ספק אשה ספקייה, בובת-סמרטוטים של לחיים, סנטר, אוזניים ואף, הנקובה בשתי תמיהות פנטסטיות: העיניים. השפה העליונה, כאילו נמשחה כלפי מעלה על ידי סגירת האף, חושפת בהיות שתי שיני חלב, אשר בצחוק של ממש משתבצות בגדר הוהרת של "שיני קעדר הקצובות שעלו מן-הרחצה שכם מתאמות ושכלה אין בהם". וגם "כמגדל דוד צחארך בנוי התלפיות, אלף המגן תלוי עליו, כל שלטי הגיבורים." כה דמר שלמה המלך. אשר לשערך, קתידרלה של שערות זהב הרוטטת על ראשך, כמר בן שהוא "כעדר העזים שגלשו מהר גלעד." עיני זהב.

מבט ראשון נראתה לי מסתירה משהו, ביישני ובהופעתה - מתות. אולי מתות רק למראית-עין, כמו אצל רקניות. שוחחתי על הקושי שיש בריאיון ברי זייט ברוד. היא הסכימה אתי שלעזאול, זה צריך להיות קשה לדבר על גברת עולת ימים ומפורסמת זו. היא גיחכה וגם אני גיחכתי.

מקץ עשר דקות הצלחנו לגרש את ברי זייט ברוד מן החדר. נאלצנו לחזור ולהדי מינה להיכנס. הרי באתי כדי לשוחח עליה. עשרה מיליון מילים! פלקטים גדולים ככה! שירים בריזיטי-ברדו-ברדו! ואם היא עושה שלושה צעדים בחוץ, נלקות העיניים ה יעוצות בה. המוניטין העושים גלים היס טריים! זה לא קצת משגע אותך?

היא אומרת, בקול של הציאשה חצי ילדה הילד-שבאשה, כי היא לא קוראת את עשרה מיליון המילים. "כשאני קוראת את זה, זה הורג לי את המוראל. תמיד אותו דבר. שום מלה ש תצלצל כמו אמת!"

"או מה האמת?"

אני לא יודעת, אני אני לא יודעת איפה האמת שלי. אבל בכל אופן אני יודעת, כשאני קוראת את כל המה-שם האלה איפה השקת. או צללתי לנאום מזור. אני הס ברתי שמוחית-ראות מסוימת, להיות סטא לין, נפוליאון, להגול או ברדו, זה בערך אותו הדבר. מפתים בזה אחר זה בשלבי התהילה. ככל שעולים נעשה האחיר דליל, הראייה מתערפלת, הסתרותות אותה, רי כשאתה מגיע אל ראש הפירמידה, אתה בודד. לא כך?

"או כן! ככה זה! זה באמת נורא, באמת כן... יש לי אולי בסך הכל ארבעה או חמישה ידיים. הידיים האמיתיים שיש לי, זה אותם הידיים שהיו לי כשהייתי קטנה."

זה כמו בסיוט!

יש לה דחפים פתאומיים אל ההמון, כל הזמן, אבל ההמון, כמו כלבים אור-בים, טורף אותה חיה. משסעים אותה, קורעים אותה לגזרים, מוכרים אותה. "כל שדה רכילות, אפילו השגרתית ב יותר, דחה עשרת אלפים או עשרים אלף פראוק, כל מעשה בחיי, אפשר למכור. זה איום, אתה יודע."

היא אומרת לי עוד, כי הבדידות מרחיקה לכת יותר. היא אומרת לי כי היא חיה בבית-סוהר. כי איננה יכולה ללכת לא לקולנוע ולא לחיטרוך. היא אינה יכולה לטייל ברחוב. אבל הידיים?

"האנשים המדברים אלי אינם טבעיים. אני מגיעה לאיזו חברה, הופ! האנשים כבר לא דומים לעצמם. זה איום. זה כמו באר דות, או יותר נכון, כמו בסיוט. ולפעמים יש לי הרושם כי אני כבר לא אני. וכש פתאום יש לי בולמוס ואני באמת אני, או זה עושה לי צרות."

היא יושבת, זקופה כולה, מתוחה קצת, כולה שלווה וכולה רצינות, החיים השפיעו עליה כל טוב: יופי, מוניטין, עושר, ועוד - לזמן מה - נעורים. על מה יש להתלד-בובת-סמרטוטים, ומשום מה, על זה הים השקט של העיניים, מערבולות פתאומיות של בהלה?

את כל הטוב השפיעו עלי, אבל אני לא יכולה לנצל אותה. והומן עובר. אני אומרת לעצמי שהזמן עובר ושאני כלואה, בבית-סוהר, מאחורי הפנים שלי... הייתי תמיד ביישנית מאוד, וזה לא השתנה. זה אפילו התמיר. כשמכירים אותי, זה משתק אותי. זה איום. אני שונאת כשמכירים מי אני..."

ואני מהרהר לי כי מיתוס, זהו זה: ילדה-אשה מקסימה זו, הפוחתה, ואשר אנקר תיה, כשהיא גלמודה, לבטח כזקוקת הן; אשר מצבי-הרות, כשאינה מבינה אותם עוד, לבטח כמשברים הם. היא אומרת לי (שור) מרת על שלהתה, ואני אומר לעצמי שיש אגוז קשה מאחורי מצח זה שעליו משת פלת קסוד-הוב, שהאימה היא "מצבה התמיד". כאשר היא כבר לא מבינה את חיה, יש לה חשק לשבור אותה, כמו שנוהג ילד עם צעצוע מסובך מדי.

"בכל זאת אני מפחדת מן המחת, מפחדת מאוד-מאוד. כי אני לא אוהבת את הדברים המכוערים. אבל ברגעים של דכאון חזק מדי, יש לי חשק להסתלק. יש שער זה שמתחשק לי לפתוח."

הגברים הם קרשים

השתדלי שישמו אליו לב עד כמה שפחות. חומק אני לתחום אחר. כאשר גבר בודד (אני אומר בערך) הוא יוצא לחפש, יותר נכון לבקש אשה. נאמר - חברה לדרך. אלא אם כן הוא חולה המת בשם בבדידות, שונא נשים מושבע.

האמת היא שלגבי הגברים, הידיים יכר לים איכשהו להיות חלופי. (נכון, זה לא אותו הדבר...) אבל, אומרים, לגבי ה נשים שום דבר, לא מקצוע ולא כסף ולא פרסום, לא יכול... (כן, זה נכון...) אם בעיית הגברים והנשים, ועניין בדידותם, יתחיל לעלות על הפרק, אנחנו לא נצא מזה. מכל מקום היא הבינה:

"היו לי מאהבים רבים בחיי. אמרו עלי שאני פרברסית... זה לא בעיה של פרבר סיות, זו בעיה של המימות שלב. בשבילי, הנוכחות היחידה ששהה משהו, לדי, זו הנוכחות של גבר. אבל של איזה גבר? אני לא רואה איש, אני נפגשת עם חוג אנשים מוגבל מאוד. אותם האנשים עוברים ושבים, כמו בקרוסלה. או, כשאני בשפל הדכאון, כשאני טובעת, אני מתרפקת אל קרש, ה ראשון שצובר. אבל ככל שאני מזדקנת, אני מתגרמת. אני מנסה להסתדר לבד."

את מצליחה?
לא לגמרי... שום אשה לא מצליחה... או אין לה מצברות. היא עצובה. עצובה ופראית. היא שונאת... דרך אגב, אני שם לב עד כמה נשית היא השנאה לדבר מסויים. ואני גם שם לב שהאי-אהבה אצל הנשים קרובה מאוד לנועל. היא שונאת, אפוא, את הטיפוס של "כוכבי-קולנוע". "אני שונאת את זה. שונאת את הלוקסים, את ההתנתנות, את הקונצים... אבל אני

ב.ב. הצוחקת
הפירסום אינו מניין אותי...
משלמת מחיר יקר בעד זה. "איבדנו את הגברים ("הקרשים") בדרך. לאן הלכו להם? קרש, אמרתי, הוא קרש". אבל אני חושבת שאין רק קרשים. למי רות המכות שקיבלתי, אני מאמינה בזה. אם לא הייתי מאמינה, זה היה איום."

"אני עוד ילדה"
יא צוחקת. כל העצבות מתאדה, מת יבשת בהתפרצות הצחוק. כל החומרה נסוגה. רגע קט, כל זמן שנמשך הצחוק, היא ילדה. לא היא בת עשרים ושבע או עשרים ושמונה; לא באמת, היא כבר לא ילדה. יש לה מקצוע, פרסום, הון כסף, זאטוט הנמצא איפה שהוא, עשרים ושבע או עשרים ושמונה שנים... מה הספור הזה על "ילדות"?
מבחינה מסוימת, עוד לא יצאתי מן הילדות.
"כי אז היה לך טוב בחיים?"
"אולי משום שלא היה לי טוב. אבל זאת לא השאלה... זה קשה. אני נאיבית, כמו שאומרים. יש לי, כמו הילדים, צורך בהגנה משום כך אני בעצמי ילדה, והעובד זה שיש לי ילד לא הצילה אותי."
אני ממלמל משהו לעצמי. אני חש כאן